

Preot Argatu V Ioan

Despre moarte și înmormântare

Extras din cartea:

“De Mă iubiți, păziți poruncile Mele”

(Ioan 14,15)

Țăpărită cu binecuvântarea

I.P.S. PIMEN

Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților

Editura „Mila Creștină”

2016

Cuprins

- 5.- Blestemul morții.
- 11.- Mortul, poate fi băgat în Biserică?
- 17.- Este bine să atingem, sau, să sărutăm mortul?
- 20.- Despre obiceiuri la înmormântare.
- 23.- Dezgroparea morților este Voia lui Dumnezeu sau lucrarea omului?
- 26.- Când nu se pomenesc morții.
- 30.- Oare am putea fi altfel?
- 35.- REPLICĂ: Blogul lui Răzvan Codrescu: CAZUL CALCIU - PSIHOZA MOAȘTELOR.
- 40.- De ce nu-i iubim pe noii sfinți?

Blestemul morții

Blestemul morții, face ca trupul omului mort să fie necurat și stricăcios, ca urmare a păcatului. Moartea este consecință a păcatului primilor oameni care au călcat porunca lui Dumnezeu:

"Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci", avertizându-i, dacă nu vor asculta:

"în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!" [1].

Prin călcarea acestei porunci, starea primordială a omului de a fi nemuritor și desăvârșit în toate, încetează, omul cade din această stare într-o altă stare, cea a păcatului, a întinării, a alterării chipului lui Dumnezeu în el, a stricăciunii și a morții. Moartea este boldul care le încapă pe toate acestea și care-l aduce pe om înapoi din ceea ce a fost luat, din pământ, aducând întreaga omenire sub sfera blestemului continuu:

"te vei întoarce în pământul din care ești luat; căci pământ ești și în pământ te vei întoarce" [2].

Astfel, omul pierde nemurirea și se înjugă cu stricăciunea și moartea.

Din momentul despărțirii sufletului de trup, trupul omului cade sub această stare de blestem edenic, ceea ce-l face să fie stricăcios și necurat. Tot ce este stricăcios este și necurat. Știm că orice blestem

[1].- Facerea 2, 16-17.

[2].- Facerea 3, 19.

întinează, și orice păcat îl face necurat, pe cel asupra căruia este dat.

Omul sub blestem este sub pedeapsa divină:

"Blestemul înseamnă invocarea pedepsei lui Dumnezeu asupra celui ce a făcut o nedreptate [3].

Odată cu greșeala primilor oameni, a blestemului morții și a stricăciunii dat omului, suferă și natura înconjurătoare stricăciune și moarte, tot ca pedeapsă pentru păcatul omului și a întinării naturii sale.

Unii spun că Dumnezeu fiind Iubire, nu poate blestema și nu putem spune că Dumnezeu blesteamă. El însuși spune:

„Blestemat să fie omul care nu ascultă cuvintele acestui legământ”[4].

De ce să nu putem spune că Dumnezeu nu poate blestema pe om, pământul și lumea înconjurătoare? Numai pentru a nu știrbi însușirea de Iubire a lui Dumnezeu? Nu se știrbește atributul de Iubire a lui Dumnezeu prin recunoașterea actului de Dreptate a lui Dumnezeu. Noi, nu putem să-L limităm pe Dumnezeu cu limitele noastre păreri. De ce să nu poată? Ce nu poate Dumnezeu sau ce nu i se poate permite lui Dumnezeu? Dumnezeu toate câte vrea poate, dar nu vrea câte poate. Ca drept dovadă este plină Sfânta Scriptură de exemple în care Dumnezeu blestemă, se mânie, se supără și pedepsește, cu precădere pe călcătorii poruncilor Sale și pe săvârșitorii

[3].- *Pravila Bisericească*, 1999, pag. 48, pct. 54 subsol.

[4].- *Ieremia 11, 3.*

păcatelor mari și grele, vă dau câteva exemple:

- *“Așa zice Domnul: Pentru că ai dat drumul din mâinile tale unui om blestemat de Mine, sufletul tău va fi în locul sufletului lui și poporul tău în locul poporului lui!”*[5].

- *“Așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel: Blestemat să fie omul care nu ascultă cuvintele acestui legământ”*[6].

- *“Și Petru, aducându-și aminte, I-a zis: Învățătorule, iată smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat”*[7].

- *“Dacă voi nu veți asculta și nu veți pleca inima ca să dați slavă numelui Meu”, zice Domnul Savaot, “voi trimite peste voi blestemul și voi blestema binecuvântarea voastră. Și chiar am blestemat-o, căci voi nu puneți la inimă poruncile Mele”*[8].

- La fel citim și în cartea Deuteronom [9].

Deci, pe Dumnezeu nu-l poate atinge păcatul, stricarea și întinăciunea noastră și nici nu-l putem limita numai într-un singur atribut, Iubirea, pe când El este mult mai mult, și: Atotdrept, Atotbun, Atotștiutor, Drept Judecător, Atotputernic, A toate Creatorul, Aspațial, Atemporal, Necuprins și Neîncăput, Atotprezența (Omniprezența lui Dumnezeu), etc. și mult mai multe decât aceste atribute pe care noi i le dăm lui Dumnezeu observând lucrările Sale.

În a demonstra necurăția trupurilor moarte, mai vine în sprijin și argumentul “legea morală naturală” pusă de Dumnezeu în om chiar de la naștere, în firea

[5].- 3 Regi 20, 42.

[6].- Ieremia 11, 3.

[7].- Marcu 11, 21.

[8].- Maleahi 2, 2.

[9].- Deuteronom 27, 15-26; 28, 16-19.

omului. Ce ne spune conștiința? Că tot ce-i mort este necurat, fapt pentru care din fire și din instinct ne ferim de a avea contact cu cel mort, ne ferim privirea de la înfățișarea celui mort, aruncăm doar scurt, o privire fugară peste trupul mort, ne încercăm un fior și un sentiment de teamă când îl privim (ca dovadă a existenței blestemului lui Dumnezeu în acel mort), ne ferim să atingem nu numai trupul unui om, ci și trupul animalelor și al păsărilor moarte, toate ne înfioară, pentru că totul se află sub blestem, care se va ridica odată cu învierea de obște.

Despre necurăția sau stricăciunea morților vorbesc, atât Sfânta Scriptură, cât și Canoanele Bisericii Ortodoxe, dau câteva exemple:

- *“Iată legea: De va muri un om într-o casă, tot cel ce va intra în casa aceea și câte sunt în casă vor fi necurate șapte zile”*[10];

- *“Tot trupul ca o haină se învechește, că legătură din veac este cu moarte va muri”* [11];

- *“Adu-ți aminte de cele mai de pe urmă, de stricăciune și de moarte și te păzește de vrajbă și rămâi întru porunci”*[12];

- *“Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că semănați cu mormintele cele văruițe, care pe din afară se arată frumoase, înăuntru însă sunt pline de oase de morți și de toată necurăția”*[13];

[10].- Numeri 19, 14.

[11].- Isus Sirah 14, 17.

[12].- Isus Sirah 28, 6.

[13].- Matei 23, 27.

- "Și cum că L-a înviat din morți, ca să nu se mai întoarcă la stricăciune"[14];

- "Așa este și învierea morților: Se seamănă (trupul) întru stricăciune, înviază întru nestricăciune"[15];

- "Iar când acest (trup) stricăcios se va îmbrăca în nestricăciune și acest (trup) muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris: "Moartea a fost înghițită de biruință"[16];

- "Iar dacă Hristos este în voi, trupul este mort pentru păcat; iar Duhul, viață pentru dreptate"[17].

În concluzie. Orice trup supus blestemului morții este stricăcios și necurat. După despărțirea sufletului de trup, sufletul fiind *duh de viață* se întoarce înapoi de unde a fost trimis, adică la Dumnezeu, „pentru dreptate”(Romani 8,10), iar trupul, „mort pentru păcat”(Romani 8.10), se întoarce înapoi de unde a fost luat, adică din pământ, trecând prin 4 stări. Aceste 4 stări sunt următoarele:

1.- Starea de blestem sau moarte, în care se cuprind 2 feluri de trupuri:

a.- cel stricăcios și întinat;

b.- cel nestricăcios sau sfânt, din care fac parte trupurile sfinților sau Sfintele Moaște;

2.- Starea de așteptare. Adică trupurile morților sunt înmormântate în pământ unde așteaptă porunca Învierii;

3.- Starea de Înviere și Judecată. Momentul

[14].- Faptele Apostolilor 13, 34.

[15].- I Corinteni 15, 42.

[16].- I Corinteni 15, 54.

[17].- Romani 8, 10.